
Eva Brožová

**Studentka 1. ročníku FF UK oboru Jazyky a komunikace neslyšících
(20 let)**

Eva pocházela z Říčan, po absolvování Gymnázia Voděradská na Praze 10 byla přijata na Filozofickou fakultu UK. Mezi její záliby patřilo čtení knih, hra na kytaru, zpěv, taichi, contemporary dance, sušení a pěstování květin, tvoření, turistika nebo psaní textů a básniček.

***Vidím ticho, když zavřu oči,
jak protéká mi srdcem.
Slyším ty tvé krásné oči
šeptat lásku.
Cítím to světlo – je tam, kde jsi a
kolem tma.
Teď tě držím za ruku.***

Měla cit pro jazyk. Dobře si pamatovala slova písní, lidí, knih – hledala se v nich. Vytvořila svou abecedu, experimentovala se slovními hříčkami...

Od osmi let byla členkou Ligy lesní moudrosti (www.ligalesnimoudrosti.cz), později se snažila mladším dětem včetně svého bratra Jakuba v kmeni (www.kmenbobru.cz) předávat to nejlepší, co sama znala. V dobré víře, že až vyrostou, budou dělat to samé. Nejen pro svého bratříčka a kmen ji bavilo tvořit rébusy, mapy, cesty za poklady a objevování nového.

Organizovala tábor v Banátu pro děti českých krajanů.

Ráda tvořila: vyráběla šperky, sbírala a sušila květiny, šila si oblečení, tvořila výšivky. Vypalovala ornamente do dřeva. Těšily ji drobnosti jako staré plechovky od „čehokoliv“, které měly historii – „duši“ a dostaly se právě jí do rukou.

Eva ve vzpomínkách své maminky:

- Evička milovala lidi a hledala v nich vždy to dobré.
- Svět v její společnosti byl překrásný, vždy dokázala všem vykouzlit úsměv na tváři.
- Byla neskutečně vnímavá a empatická, plná lásky, nesoudící, otevřená jiným názorům. Měla silnou potřebu pomáhat lidem kolem sebe. Viděla věci, které jiní nevidí.
- Milovala luční kvítí, chození naboso a hořkou čokoládu.
- Měla krásnou schopnost vytvářet z maličkostí hřejivé vzpomínky. Neustále se vzdělávala a pracovala na sobě. Byla bojovnick, nevzdávala se.
- Zajímala se o filozofii. Věřila, že prohlubuje moudrost a pomáhá lidem odhodit nezájem o svět kolem nich a stát se vnímavými, spokojenými, laskavými a prospěšnými.
- V poslední době byla mimojině nadšená ze svého studia znakového jazyka. Měla pocit, že je užitečná. Často jsme chodovali na dětská divadelní představení tlumočená do znakového jazyka. Evička tlumočnický pozorovala se zájmem, fascinovalo ji to.

Povídka Mýtus o Chavě(napsala Eva Brožová)

Již bylo tomu nespočet dní, co v krajině zvané Izrael vládlo kruté sucho. Kam jen se člověk ohlédl hynuly krásné rostliny a jejich květy pestrých barev padaly jako v mdlobách k zemi, měnice se v černý prach. Tenkrát plálo nebe často rudým žářem, co zahanbil i usínání Slunce, to jak měnili se v popel stromy i lidská stavení.

Ptačí zpěv byl slyšet stále vzácněji a postupně stíchl docela. Koryta, kdys mohutných řek, smáčely tehdy leda slzy utrápených vesničanek. Ano, lidé si za těch časů velmi zoufali. Obilná semínka zmrárala už v zemi, a tak hladu a žízni nevyhlo se jediné obydlí. Toho roku nepřišlo na svět jediné dítě, neboť ženy byly příliš slabé, aby se plod ujal.

Krajinu stihl trest. Byl to trest matky Země za zlo, které prosáklo izraelským lidem jako odporná hniloba zasáhne kořeny silného dubu. Jen málo pak zbyde z jeho dřívější krásy a majestátu. Postupně chřadne, listy žloutnou a padají, až nakonec dopadne na zem tvrdě celý kdys tak silný kmen i s klenotem, co zdobí mocné vládce, jako by byl pouhý oblak, co rozplyne se v jarním větříku.

Samé zlo. Bez ostychu, duše horlivé, předháněli se snad lidé ve špatnostech, jako by šlo o závod. Matka žárčila na dceru pro její krásu a mladost, otec zas na syna pro jeho sílu. Bratr lásku ženě bratra vyznával a děti usilovaly rodičům o život, šilhajíce po dědictví rodiny. Byly to časy velmi zlé, a přesto se nezdálo, že by neštěstí, jež postihlo izraelský lid, postihlo stejnou měrou svědomí krajanů. I Bůh shlížel hněvivě z nebe, když náhle spočinul mu zrak na malé chaloupce. Byla to chaloupka chudobná, chudobnější než většina okolních ve vesnici. Stála stranou, kousek od lesa, a před jejími chatrnými vrátky, na místě, kde kdysi tekla potůček, postávala mladá dívka a klečíc nad vyprahlým korytem, pomněnkové oči upřené kamsi do dálky, modlila se k Bohu.

Byly to oči krásné, veliké, plné něžnosti, ale především to byly oči laskavého člověka. Vzpínala prosebně ruce k nebi, šeptajíc do větru žádost o smilování, a ze smutných modrých květů stékaly slzy. Když to Bůh uviděl, dojalo ho dívčino počínání a rozhodl se jí pomoci. Seslal jí tedy z nebe dar, a ačkoli byl už pozdní podzim, k dívčině tváři přilétl drobný motýl a složil svá křídélka na její dlani. Vděčná stírala si z tváři sůl a pochopila, co jí Bůh posílá. Sbalila si nezbytné na dlouhou cestu a zatímco se loučila s rodinou, její drobný průvodce už na laťkovém plotku netrpělivě třepotal křídélky. Nestačila ani vyjít ze vsi a už jí běží vstříc mládenec, oči zelené jako les. Milovali se, on ji, ona jeho, chytil ji za ruku a prohlásil s vážnou tváří, že ji nikdy nenechá jít samotnou. A tak se vydali na dlouhou cestu společně. Už putovali dlouhé týdny a dívka začínala cítit, že je jich o jednoho více. Nesla v sobě děťátko. Cesta se pro ni stávala čím dál namáhavější a tehdy se Bůh, jenž po celou dobu střežil jejich kroky, rozhodl je vyzkoušet.

Před očima poutníků rozprostíralo se ohromné jezero, jehož druhého břehu nebylo možno spatřit. Už už začali naříkat, že nemohou dál, když jako nějakým kouzlem, zjevila se na břehu malá lodička. Radostni přistoupili k ní a užasli, neb byla plná zlatých mincí. Spustili ji na vodu, ale protože byla příliš těžká, vyndali z ní všechno zlato a vypluli. S ochranou Boží brzy dorazili k druhému břehu a dál následovali drobného motýla. Po chvíli cesty se zastavili k odpočinku, ale zjistili, že nádoba s vodou je téměř prázdná. Mladík je bez zaváhání podal dívce, která na něj vrhla láskyplný, ale smutný pohled. Tehdy se však odkudsi vynořila stařenka, jakoby ji přičaroval, a prosila mladé poutníky o doušek vody. Dívka s laskavým úsměvem podala ženě nádobu a ta ji vděčně přijala. V tu chvíli se stal zázrak, neb nádoba se sama naplnila průzračnou tekutinou a všichni tři z ní se zbožnou úctou upíjeli, aniž by z ní ubývalo. Pak se se stařenkou rozloučili a pokračovali ve své cestě.

Jednoho večera, když vystoupili na hřeben hory, veliká radost naplnila jejich srdce, neboť v dálce spatřili vrcholek kopce Života, místa, odkud pochází všechna voda světa a kde Matka Příroda odpočívá ve svém příbytku. Tehdy se Bůh rozhodl je naposledy vyzkoušet. Počkal, až se zastaví a mladík se na chvíli vzdálí, aby nasbíral dřevo na oheň. Právě když se shýbal pro poslední polínko, zjevila se náhle před ním překrásná žena. Voněla vzácnými oleji a oděna v šat lehký jako pavučina, mrkala na něho velkýma černýma očima a takto k němu promluvila: „Už sleduji tě chlapče dlouhý čas a tuze se mi líbíš. Proto pověz, co bys chtěl. Můžeš mě mít takovou, jaká tu stojím, nebo přej si něco z mnohých pokladů, které přináležejí králům. Cokoliv si řekneš, ihned ti vyplním.“ Mladík se na ženu usmál a bez ostychu vyslovil své přání. Žena se velmi podivila, ale pak, snad uražena, jenom mávla rukou a rozplynula se.

Mladík spěchal zpátky tam, kde zanechal svou milou, a ta mu vykročila vstříc a hovořila o záhadném mužském zjevení a splněných přáních. Neřekl na to nic. Další den ráno, právě za svítání, stáli vedle sebe nad korytem vyschlé řeky a kopec Života tyčil se nad nimi. Mladík chtěl dívku přes koryto přenést, ale hned jak ji uchopil do náručí, její tvář zkřivila bolest. Miminko už chtělo na svět. Uložil ji tedy na zem a pevně chytil za ruku. Na malý moment nastalo ticho, které vzápětí prořízl dětský pláč. A pak se stalo ještě něco. Zázrak. Hned, jak se drobeček dotkl koryta řeky, z pramene začala vytékat voda. Úžasní rodiče přitiskli miminko mezi sebe, cítíce pod nohama proudící vodu, která jak tekla a plnila koryto řeky, probouzela k životu okolní svět. Dívka a mladík se na sebe podívali. Nebylo třeba žádných slov, aby věděli, že teď jsou šťastni. Měli jeden druhého a krásnou zdravou holčičku, která navrátila vodu svojí zemi. Ano, jejich přání se vyplnila. A na znamení lidské lásky a jako dík Matce Zemi dali té malé jméno Chava, ta, jenž dává život.